

Stephanie Burgis

Drakoni šokoladine šindimi

Drakoni
šokoladne
šindimi

Versta iš:
Stephanie Burgis
THE DRAGON WITH A
CHOCOLATE HEART
Bloomsbury Publishing PLC,
London, 2017

Džeimiui Samfirui.
Myliu tave daug labiau, nei mėgstu šokoladą.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos
Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, Stephanie Burgis Samphire, 2017

© Viršelio iliustracija ir priešlapiai, Indrė Lelertavičiūtė, 2021

Pirmą kartą 2017 metais anglų kalba Jungtinėje Karalystėje pavadinimu
The Dragon with a Chocolate Heart išleido *Bloomsbury Publishing*, kuri yra
Penguin Group (USA) LLC leidybos ženklas.

Išleista susitarus su *Andrew Nurnberg Associates Baltic*.

Visos teisės saugomos.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Dangirutė Giedraitytė, 2021

© Leidykla „Niekio rimto“, 2021

ISBN 978-609-441-745-0

Stephanie Burgis

Drakoniė šokoladine širdimi

Iš anglų kalbos vertė Dangirutė Giedraitytė

Vilnius
2021

1 skyrius

Nepasakyčiau, kad kada nors būčiau norėjusi suprasti, ką reiškia būti žmogumi. Bet mano senelis Granatas visuomet sakydavo: „Verčiau nekalbėti apie savo maistą“, o kiekvienas drakonas žino, kad žmonės yra pavojingiausias maistas.

Žinoma, būdama jauna drakonė, buvau mačiusi tik žmonių brangakmenių ir jų knygų. Brangenybės buvo žavingos, bet knygos piktino. Kas per rašalo švaistymas! Kad ir kiek ži-bindavau akimis, taip ir neperskaitydavau daugiau kaip kelias prikeverzotas nuobodžias pastraipas. Aną kartą, kai mėginau skaityti, taip susierzinau, kad iš pykčio kelis kartus pūstelėjusi paleidau tas knygas plėnimis.

– Argi neturi jokių aukštesnių jausmų? – griežtai paklausė brolis, pamatęs, ką padariau. Jaspis norėjo būti filosofas, taigi stengėsi visuomet išlikti ramus, bet pamačius tebesmilkstančią pelenų krūvą, jo uodega ėmė grėsmingai mostaguoti, mūsų urve pažerdama auksinių monetų lietu.

– Tik pagalvok, – tarė jis, – kiekvieną šių knygų parašė būtybė, kurios smegenys yra pusės tavo priekinės letenos dydžio. Ir, aišku, netgi jie turi daugiau kantrybės nei tu!

– Ane? – man patikdavo dorąjį Jaspį išvesti iš kantrybės, o dabar, kai paleidau plėnimis savo popierinius priešus, buvau

pasiruošusi pasilinksminti. Taigi netverdama slaptu džiugesiu sunėriau letenas, sužvangindama žvynais, ir tariau:

– Ką gi, manau, to, kas ketina skaityti šitas keverzones, smegenys turi būti kaip aguonos grūdas.

– Rrrrrr!

Iš pykčio jis suurzgė, suteikdamas man didžiulį pasitenkinimą, ir liuoktelėjęs nusileido ten, kur ką tik tupėjau. Jei nebūčiau to tikėjęsis, būčiau nutrenkta į deimantų ir smaragdų kalną, o mano dar nesutvirtėję žvynai būtų nusitrynę.

Bet ten nutūpė Jaspis, o aš smagiai liuoktelėjau jam ant nugaros ir sugrūdau jo nosį į akmenų krūsnį.

– Vaikai! – mūsų mama kilstelėjo galvą nuo priekinių letenų ir vangiai pūstelėjo, pakeldama į orą dar daugiau auksinių monetų. – Kai kas norėtų pamiegoti po ilgus, sunkios medžioklės!

– Būčiau padėjusi tau medžioklėje! – šuktelėjau stryktelėdama nuo Jaspio. – Bet tu man neleidai...

– Tavo žvynai dar per minkšti, neatlaikytų net vilko dantų, – mama vėl padėjo galvą ant mėliu ir auksu žvilgančių letenų ir pavargusi pridūrė: – Ką jau kalbėti apie kulką ar burtininko užkeikimą. Gal po kokių trisdešimties metų, kai būsi jau beveik suaugusi ir išmokusi skraidyti...

– Negaliu laukti dar trisdešimt metų! – suriaumojau. Mano balsas nuaidėjo urve, ir iš jo gilumos pasigirdo snūduriuojančio senelio ir abiejų tetų leidžiami nepasitenkinimo garsai, bet aš nekreipiau dėmesio. – Negaliu amžinai būti įkalinta šitame kalne – niekur neišeiti, nieko neveikti...

– Jaspis ramybės metus leidžia mokydamasis filosofijos, – mamos balsas nebebuvo tylus; jis tapo šaltas ir kietas kaip deimantas, jos kaklas vis labiau ir labiau išsitempė, milžiniškos auksinės akys susiaurėjo, ji grėsmingai žvelgė pro siaurus plyšelius į mane, savo nepaklusnią dukterį. – Kiti drakonai domisi literatūra, istorija ar matematika. Pasakyk, Avantiūrine, ar taip niekuo ir nesusižavėjai?

Sukandau dantis ir priekinėmis letenomis perbraukiau aukso krūvą sau po kojomis.

– Mokytis nuobodu. Noriu tyrinėti ir...

– Ir kaipgi tu ketini bendrauti su būtybėmis, kurias sutiksi? – meiliai paklausė mama. – O gal mokydamasi kalbų pažengei daug toliau, nei aš įsivaizduoju?

Man už nugaros Jaspis prunkštelėjo. Aš atsigrėžiau ir pūstelėjau į jį tumulą dūmų. Nepadarę jokios žalos, jie išsisklaidė atsimušę broliui į snukį, tik jo linksmos akys spindėjo.

– Jau moku šešias kalbas, – sumurmėjau ir vėl atsisukau į mamą. Vis dėlto neįstengiau pakelti galvos ir pažvelgti jai į akis.

– Būdama tavo amžiaus, – tarė mama, – tavo sesuo jau kalbėjo ir rašė dvidešimčia kalbų.

– Hmmm, – nedrįsau pūstelėti dūmų į mamą. Bet tikrai būčiau paleidusi jų į Citrinę, jei tik ji būtų čia buvusi. Bet ji gyveno kažin kur, savo tobuluose, neįprastuose vieno drakono rūmuose. Citrinė rašė nuostabius eilėraščius, kurie kitiems drakonams kėlė begalinį susižavėjimą, ir visi, kas tik ją pamatydavo, šlovino ją kaip kokią karalienę.

Niekas neprilygo mano vyresniajai seseriai. Nevertėjo nė mėginti. Jutau, kad mamos žvilgsnis tampa dar įžvalgesnis, tarsi ji būtų skaičiusi mano mintis.

– Kalba, – prabilo mama vieno mėgstamiausių Jaspio filosofų žodžiais, – yra didžiausia drakono galia, toli pranokstanti jo dantų ir nagų jėgą.

– Žinau, – sumurmėjau.

– Ar tikrai, Avantiūrine? – mama išrietė ilgą kaklą, nunarino didžiulę galvą ir pažvelgė man į akis. – Tavo drąsa yra viena, o neatsargumas – visai kas kita. Gali manyti esanti nuožmi, bet išėjusi iš šio kalno neišgyventum nė dienos. Taigi verčiau jauskis dėkinga, kad turi vyresnių ir išmintingesnių giminaičių, kurie tavimi pasirūpina.

Vos po dviejų minučių ramiai šnupuodama mama giliai miegojo, tarsi mes nė nebūtume susiginčijusios.

– Nė dienos, – sušnibždėjo Jaspis, mamai įmigus. Jis nusikratė paskutinį brangakmenį, prikibusį jam prie nugaros, ir išsišiepė iki ausų. – Panašu, kad nė valandos. O kiek pažįstu tave, tai ir nė pusvalandžio.

Susklausdama sparnus dėbteleėjau į jį:

– Puikiai galiu pasirūpinti savimi. Esu didesnė ir aršesnė už visus šiuose kalnuose esančius.

– Bet ar protingesnė? – sušnarpštė brolis. – Kertu lažybų, kad net vilkams geriau sektųsi filosofiniai pokalbiai nei tau. Be to, pralaimėję jie tikriausiai nieko nepadega.

– Ooooo! – įsisukau mostaguodama uodega, bet negalėjau ištrūkti. Ola buvo per ankšta ir, regis, vis labiau traukėsi. Tapo taip ankšta, kad vos įstengiau kvėpuoti. Ir turiu praleisti dar trisdešimt metų įkalinta šiame kalne, klausydamasi, kaip šeimynyškščiai porina, kad tai nėra nuobodu!

Na jau ne.

Ir kaip tik tada aiškiai supratau, ką turiu daryti. Buvau ne kvaila, kad ir ką galvojo kiti. Taigi palaukiau, kol Jaspis pagaliau liausis mane erzinęs ir įsikniaubs į savo naują žmonių knygą – vieną iš tų, kurių nesudeginau. Tai filosofinis traktatas, taigi buvau saugi.

– Einu pasivaikščioti tuneliais, – pasakiau jam, kai jis pervertė penktą puslapį.

– Mhh, – sumurmėjo Jaspis nepakeldamas akių. – Tik paklausk, Avantiūrine: šis vyrukas mano, kad moralės požiūriu neteisinga valgyti mėsą. O, taip pat ir žuvį! Jis nenori skaudinti nė vienos kvėpuojančios būtybės, taigi valgo tik augalus. Argi tai ne nuostabu?

– Nuostabu? Jis tuoj nusibadaus! – iš siaubo pakarpiau ausimis. – Sakiau, kad žmonėms vietoj smegenų prikrauta akmenėlių!

Bet brolis negirdėjo manęs. Iš jo šnervių smilko ilga, palaiminga dūmų srovelė, prisikišęs knygą prie akių jis patenkintas murmėjo.

Perlipau jam per uodegą – iš pradžių viena koja, paskui kita – ir patraukiau į laisvę. Ilgas tunelis aidėjo nuo garsaus

senelio Granato, tetos Turmalinės ir tetos Smaragdės knarkimo. Laimei, tuo dienos metu, kai saulė pakilusi aukščiausiai, regis, niekas neprabudo nuo krebždėjimo kalno pakrašty. Prisiplojusi pilvu rangiausi šalutiniu tuneliu, kurį buvau aptikusi prieš porą metų. Šis tunelis buvo toks siauras, kad joks suaugęs drakonas nebūtų juo pralindęs. Pačiame viršuje, užkrautas mano galvos dydžio akmenimis, buvo slaptas išėjimas iš kalno. Tai buvo mano mėgstamiausia vieta pasaulyje. Jau kažin kada parodžiau ją Jaspiui, bet jis niekada neateidavo, nebent aš jį atitempdavau. Jis jautėsi laimingiausias, su knyga susirangęs mūsų urve arba priekinę leteną pamirkęs į rašalą skrebendamas ilgus, iškalbingus traktatus. O man patiko nustumti akmenis, iškišti nosį pro plyšį, giliai įkvėpti gaivaus dilgčiojančio oro ir stebėti dangumi plaukiančius debesis. Niekuomet nedrįsau eiti toliau, bet kartais pragulėdavau čia kelias valandas svajodama apie tą dieną, kai man bus leista išskeisti sparnus ir nuskleisti beribiu dangumi.

Šiandien pirmą kartą ketinau ne tik svajoti.

Ketinau parodyti Jaspiui (ir mamai), kad galiu pasirūpinti savimi. Ir tada suaugėliai nebeturės preteksto laikyti mane uždarę.

Apimta pakilios nuotaikos, prispaudžiau sparnus prie šonų ir neriau į išorinį pasaulį ir laisvę.

Pralįsti pro angą buvo sunkiau, nei tikėjausi. Besistengdama beveik suriaumojau. Teko užsičiaupti ir springstant dūmais laikytis tyliai. Pagaliau, *pagaliau* iššoviau į laisvę! Aš nuvirtau ant

žemės... ir suinkščiau iš skausmo. Suglausti sparnai buvo taip suplėšyti į šiurkščius, aštrius uolos kraštus, kad dabar mano sidabrinius ir tamsiai raudonus žvynus dengė vien draiskanos.

Ką sakė mama? *Tavo žvynai dar nepakankamai tvirti, jie neatlaikytų net vilko dantų.*

Sugriežiau dantimis ir, glausdama prie šonų pusiau suskleistus sparnus, paropojau visomis keturiomis. Kiekvienas vėjo gūsis vertė mane gūžtis, bet urgzdama bandžiau nepasiduoti skausmui. Ką gi, šiandien neteks pirmą kartą pamėginti skristi. Nieko tokio. Man nebūtina skristi, kad pasiekčiau savo tikslą. Pirmą kartą gyvenime virš manęs kilo mėlyno laisvo dangaus skliautas, ir aš pati buvau laisva.

Į viršų kilo dantyta kalno viršūnė. Apačioje driekėsi miškais apaugęs slėnis. Kažkur tenai, pasišiaušusiose priekalnėse, žvėrys ir žmonės buvo išmynę siaurų akmenuotų takų... Užuosdama maisto kvapą, patraukiau kalno šlaitu žemyn.

Turingys

1 skyrius.....	7
2 skyrius.....	12
3 skyrius.....	20
4 skyrius.....	30
5 skyrius.....	43
6 skyrius.....	50
7 skyrius.....	58
8 skyrius.....	67
9 skyrius.....	80
10 skyrius.....	89
11 skyrius.....	99
12 skyrius.....	111
13 skyrius.....	121
14 skyrius.....	129

15 skyrius.....	140
16 skyrius.....	150
17 skyrius.....	161
18 skyrius.....	171
19 skyrius.....	181
20 skyrius.....	191
21 skyrius.....	199
22 skyrius.....	209
23 skyrius.....	218
24 skyrius.....	231
PADĖKA.....	236

Avantiūrinė – narsiausia ir nuožmiausia drakonė iš visų. Nesvarbu, kad matuojant žmogaus metais jai tik dvylika, bet ji pasiryžusi įrodyti savo šeimai, kad jau yra pakankamai suaugusi ir savimi pasirūpinti, ir netgi sumedžioti patį pavojingiausią padarą – žmogų. Deja, tas žmogus pasirodo esąs burtininkas. Pergudravęs drakonę ir apgaule jai įsiūlęs užburto šokolado, jis paverčia Avantiūrinę žmonių mergaite. Nuo šiol sparnuotos siaubūnės gyvenimas bus visiškai kitoks. Tačiau ji atranda didžiausią savo aistrą – šokoladą, tad saldžiai stebuklingi nuotyčiai tik prasideda. Knyga skirta vidutinio mokyklinio amžiaus vaikams, tačiau sudomins visus, kuriems patinka drakonai ir šokoladas.

Rašytoja Stephanie Burgis užaugo JAV, tačiau šiuo metu gyvena Vel-se kartu su vyru, sūnumis ir rainu katinu. Ji parašė daugybę skirtingų knygų vaikams, paaugliams ir suaugusiesiems, tačiau labiausiai mėgsta kurti fantastines istorijas.

Redaktorė Danguolė Vanagaitė
Korektorė Eglė Devižytė
Maketavo Miglė Dilytė
Tiražas 2500 egz.
Išleido leidykla „Niekorimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

*Karštas šokoladas. Lobis, vertas drakono! Jau žinojau,
kad norėsiu šokolado dar. Daug šokolado.*

Ar daug žinai apie drakonus? Turbūt nemažai.

O štai drakonai toli gražu ne viską išmano apie žmonių pasaulį. Nors skaityti knygas ir mokytis naujų dalykų jiems labai patinka.

Tik drakoniukei Avantiūrinei nerūpėjo nei poezija, nei filosofija, nei žmonių pasaulis... kol vieną kartą ji ėmė ir paragavo ŠOKOLADO.

Tą dieną jos gyvenimas apsigvertė aukštyn kojom. Pasikeitė viskas – net ji pati.

Galbūt dėl tokio nuostabaus dalyko kaip šokoladas iš tiesų verta tapti žmogumi ir patirti daugybę nuotykių?

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-745-0

9 786094 417450